

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egy évre 2 frt — kr.
Fél évre 1 „ — „
Negyed évre 50 „
Egyes szám ára 10 „

Hirdetések 10 krral számítatnak petitsoronként.

**MULATTATÓ, MINDENT FELŐLELŐ LAP
A FÜLLENTÉSEK VILÁGÁBÓL.**

Megjelen minden hó 1. és 15-én.

Felelős szerkesztő:

IKLÓDY GYÖZŐ.

Kiadja egy társulat.

SZERKESZTŐ

és

KIADÓHIVATAL,

hova a lap szellemi része és az előfizetési összeg beküldendő: EGER, szervita-utca 393. szám.

Ipa, ara s vőlegény.

Szétrézett a nagyságos úr
A sok szép vetés között, —
S fájdalmára szeme mindjárt
Szörnyű kárba ütközött.

Mert egy számár kényelmesen
Legelt ott a kalászon, —
Míg őrzőjét naphevétől
Szendergeté az álom.

Ő nagysága arredálni
Akarta a szamarat, —
De a füles nem jót sejtve
A gazdájához szaladt, —

És fülébe szörnyűt bögvé; —
Ez rémulve ébredett,
S a nagyságos számárhátra
Kapni lát egy öreget.

„Elveszem a csacsit, öreg!” —
Szólt — s öklét emelgeti;
De a juhász csak félválról
Ekképen felelt neki.

„Ha elveszi — én nem bánom,
Legalább nem fáj fejem;
És nem élek gölödénnyel,
— Mert az úr lesz a vejem.

Vas Kalap.

Szegény zsidók!

Adós valék oly mesés összegekkel! . . .
De azért mégis adtak a zsidók;
Ha nem kértem, hát önmaguk kínáltak,
S csodálkozték, hogy ők mennyire jók! (?)

De adtak volna százezer forintig, —
Mert egy magános nagynénem vala;
Ők azt hívték, — de én nem reméltem, —
Hogy dús leendek egykor általa.

Szegény jó nénit alig temettük el,
— Szerény lakásom Jericho leve;
S bár nem fazékkal, — de lejárt váltókkal
Rohant reá a zsidók serege.

Szegény jó néni! . . . Bajt hoztál nyakamra, —
Azt akarták, hogy „jussom” adjam át;
Átadtam hiven a mit reám hagytál:
— Egyezerötszáz . . . gyónó-cédulát!
Quitt-a-Tapló.

Több ismeretlen interpellálónak.

(Vonatközás a „Fülle nt ő” 12. számára.)

Miért nem tetszik az én költeményem? . . .
Mert ujjal mutattam e romlott világra? . . .
Lépjén sorompóba ha oly erkölcs-bíró, —
Üdvös szavaival miért marad hátra?

Ugy látszik azonban hogy a hősök
közül
Valamelyikében önmagára ismert;
Legalább így tudjuk, hogy a tisztelt
ur is
Szokott éjjelenként csinálni manővert.

Legyen meggyőződve az interpelláló,
Hogy én általában vágtam a világot, —

Mert hisz’ Eger városily nagy
férfiakat
(Hölgyekről nem szólva) — még soha
nem látott! (?)

Thor Inspectiós.

A „PéNZ“!?! — . . .

Likurg putton fenék nagyságu pénzeket veretett vasból, hogy Spartát megóvhassa minden erkölcsi romlottságtól. Tehát mégis veretett és közvetítést eszközölt. Különös emberi találmány. Érc a kézben, melyből kenyér és hatalom egyiránt születik. Igazán emberi találmány. Ember, ember közt egymást ezzel megismeri, megérteti; hozzá köti erkölcsét, tudományát, életét. A régi rómaiak még halottjaik markába is tettek Charon kifizetése végett. Megkezdve a magyar boraválótól, a hivatali accidentiáktól, a mise pénztől, fel a civilistáig, mindenhol otthon van. Ő a világ ura. Pénz kormányozza a világot, legyen az veres rézből, ezüsből, aranyból vagy papirból. Az Isten fiát is 30 ezüst pénzért adta el Judás. — Halottaink szemére, nehogy felpattanjanak, mi is teszünk pénzeket. A legtöbb homlokránc, kopasz és ősz fej, bölondulás és egyéb ily nyavalyák a pénz szüleményei. Enélkül hadsereg nincs, háboru is megszűnnék. Ha ő nem volna, nem volna emeletes palota, bársony szoknya és nagy város. Nomád volna az egész világ. Az öngyilkosságok, felakasztások, uzsorások s ugynevezett hitelezők megszűnnének. Tehát először pénz, másodszor pénz és harmadszor pénz a leg-, legébb- és legeslegszerűségesebb motívum.

Mennyire circulus vitiosussá vált a pénz az emberi társadalomban említsük fel csak a becsületet. Ki a becsületes? Az a kinek pénze van. A kinek nincs, az vágy ugynevezett koldus, vagy ha nem bír fizetni huncvut. Tudja ezt jól az uzsorás, hogy ha pénze van ő mindig

becsületes s azért annak megszerzésére semmiféle eszköztől sem riad vissza.

Szolgáljunk egy élő példával:

Itt volt egy gőzmalom tulajdonos, — hitére zsidó, — ki felesége hozományát is belefektette üzletébe, hanem — tudj’ Isten — a tulerős speculáció miatt banquerott lett. Felesége mint zsidó dáma mondá a cverglinek:

„Hallod-e te Móric, ha én ismét nem leszek nagyságos (?) asszony, úgy elesaplak a pokolba.”

De honnan vegyen most az én zsidóm tőkét, hogy valamihez foghasson. Itt a zálogüzlet, exempla gratia egy keresztény kuburcoló már ugy is megszédte magát, uccu! előre! Én meg leszek a zsidó kiadás. Ily szépen létesüle vala a „Fülle nt ő” közvéleménye.

De a mi fő, meg kell az alapeszméket teremtened s így mint minden jó spekuláns e téren a következőket fedezte fel:

- a) kinek-kinek a szenvedélyeit felhasználni.
- b) a szegény szemérmeseket tönkre tenni.
- c) a szemtelen megszorultakat (ezek az ugynevezett gojok) okkal móddal irgalmatlanul befogni.
- d) az üzletszabályok keresztülvihetése végett Eger város némely nagyon tisztelt képviselőjét és hivatalnokját — helyi és körülményei alapján olykép lekenyerezni, hogy azzal sem a polgári perrendtartás, sem a bünyenyítő codex ne boldoguljon.
- e) a gyors meggazdagodás elvét elfogadva, gyors lejáráttal olykép meglöpni minden embert, hogy annak idején mint a szabályrendeletet keresztülvivő, mind az adós egyformán hasra essen.
- f) számotvetni a megszorultság körülményeivel, és végre
- g) ha ez sem sikerül eléggé először, s ha ez sem másodszor, s ha ez sem mindannyiszor banquerottirozni mindaddig, míg a gazdaság elérve nem leend.

Ezen elősorolt pontok és elvek szigorú keresztülvitele alapján immár szépen gazdagodik, s ha az Isten is úgy akarja, még sok hasznot teend, mind Istennek, mind a királynak, mind a hazának. Így a zsidó sok szegény becsületes embert tesz földönfutóvá.

Tehát hogy a pénzre visszatérjünk, mi nem putton fenék nagyságu vaspénzeket, — melyből néhány darab egy szoba szögletet betölt, — használunk, hanem finom papirból készültet, hogy sok elférjen kis helyen. Ezredévek után megokosodott a társadalom annyira, hogy elérte azon különbséget Likurg finantiajával szemben, hogy ez nagy helyre semmit, mi kis helyre sokat fektetünk.

Mit használ a pénz, legyen bár aranyból, ezüsből, rézből vagy papirból, mindig hitvány eszköz marad. Nem tudjuk felöltöztetni az aranyot honvédőnek, nem avathatjuk a tallért Isten szolgáljává s nem

Egy borzalmas éj.

— Megtörténhetett történet. —

(Folytatás.)

A legszebb a dologban az volt, hogy nem volt szabad magunkat megösmertetni, különben a dolog szájról-szájra járt volna, mi által becsületes hírvünket kockáztatnánk.

Most mindketten arról tanakodtunk, hogy hogyan kellene megszöknünk, a mi, tekintve a koromsötét éjt, nem volt épen lehetetlen. Rövid idő múlva ismét a város házai közt voltunk.

Ekkor meglökött engem Botos s én mindjárt tudtam, hogy mit akar. Köhíntésemre mindketten lábainkat egyszerre a két rendőr lábai elé tettük, s zsip-zsup

ott fetrengett a két cerberus a sárban, mialatt mi ketten ugyancsak neki iramodtunk, követve Fontos átkozódásaitól, ki utánunk futva, a sötétben a két rendőrbe botolva, szintén a földre potyogott.

Mint a nyíl rohantam majdnem nesztelenül a sáros utcákon keresztül, hogy lakásomat elérjem; a midőn épen egy

nemzetségüket s a pokol fenekére kívánták familiájukkal együtt; három pedig vasvillákkal kergette ki őket az udvarból, a miért a munkás embert majd nyavalyássá ijesztik veszett dörömböléseikkel.

Csüggedten oldalogták odább, míg végre a tizenegyedik sváb elvitte őket a két mértföldnyire eső vasuti állomáshoz nyolc forintért.

Kari és Jancsi meg sem álltak míg csak haza nem értek. Itt első dolga volt Karinak eladni birtokát s venni helyette egy másikat a nógrádi hegyek között. Ide már csak nem talál Mari.

A hadnagy pedig másnap átkozottul kereste Porondy Karit; nem azért hogy párbajt vívjon vele, hanem hogy szépen bocsánatot kérjen tőle, a miért szobáját bitorolta sőt abból kidobni merészkedett, meg aztán hogy kedves nejét, Mariját visszaadja. (Ez volt a főök.)

Szép nemes tett lett volna, de Kari sokkal szerényebb ember, hogy sem magát méltónak érezné az ily nagy ajándék elfogadására.

szöglethez értem, iszonyuan összeütődtem egy alakkal, mely szintén mint valamely gőzmozdony nyögve jött felém. Valószínűleg Botos volt; féltemben s miután rövidlátó létemre szemüvegem elvesztettem, azt gondoltam, hogy Fontos csendőrbiztosba ütközöttem, miért is rögtön az ellenkező irányban futottam vakon előre.

Egyszerre ismét úgy odavárodod egy tárgyhoz, hogy mellem majd szétment, s észrevettem, hogy egy viztartó előtt vagyok, minőt tüzesetben nálunk vízfordónak használnak. Megállj, gondolám magamban, itt elbujhatsz, s be is másztam egy kis

megerőltetés után a viztartóba, mely különben az esőtől már félig megtelt. A keresők lármáját már egész közel hallám, különben bizonyára ismét kimásztam volna; azonban — zranec, — mint valamely faltörő ütődik ismét valaki menhelyemre.

— Menydörgős ménkö! — hallom, — mi ez? Aha, egy viztartó, no itt elbujok! — s mielőtt ellenkezhettem volna, bemá-

szott Botos barátom s annyira beprézelte magát, hogy egyáltalán nem mozdulhattunk.

Igy ültünk mi ketten a viztartóban s nem tudtuk magunkat kiszabadítani, miután az felül keskenyebb volt, szinte bevoltunk ékelve

Egyszerre csak tüzet hallunk kiáltani. — „Piripócsan tűz van!“ — Vörös fényt láttunk Piripócs felett, mely falu városunktól félmérföldnyire feküdt.

V.

Egy év repült el.

Porondy Kari Budapesten van gyapjút eladni.

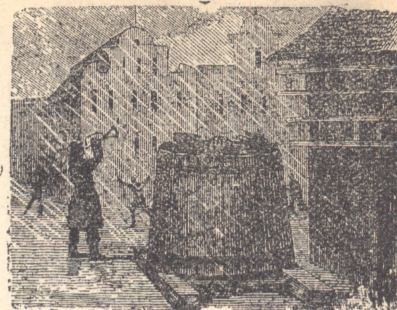
A hőségétől tikkadtan betért a „Fácán“ kávéházba s rendelt egy csésze feketét.

Egy darabig átkozta a forróságot, meg a zsidókat, ez utóbbiakat azért, mert keveset adtak gyapjújáért; azután összeszidta a kávést a rozsz kávéért, s megbámulta a csinos kaszirnőt; később fölvetta a „Budapest“ című lapot s elkezdte szokása szerint hátulról olvasni.

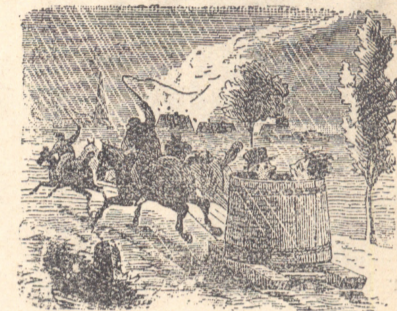
Szeme ezen hirdetésen akadt meg:

G a z d a s s z o n y.
Egy fiatal s művelt özvegy nő, gazdasszonyi állást keres nőtlen férfinél vagy gyermektelen özvegnél. Czim: Özv. Scharferné, soroksári-utca 6. sz.

— Ez jó lesz nekem, — gondolá Kari, — legalább elúzi unalmamat.

Halljuk és látjuk az embereket futni, hallunk lódobogást s mielőtt észrevettük volna, négy erős ló által huzatva villám-

sebesen vittettünk ki a városból, utánunk fecskendők s lajtorjakocsik. Nemsokára tisztán láttuk a tüzet anélkül, hogy bennünket valaki észrevett volna.

(Vége következik.)

A „Füllentő“ hirei.

☉ A torony őrnök rendeletet adott ki Kendtalan Béla, hogy jövőre holmi látható füstre ne kongasson, hanem csak akkor midőn már legalább két ház illuminál, mert egy kis lángért nem érdemes kifáradni. Ezen rendeletnek fogamatja is lett mert legközelebb csakugyan akkor kongatott az álmos bakter, lévén délután félöt, midőn a tűz nyelve a harmadik házba kapaszkodott. Úgy tudjuk, hogy a káptalan tartja azt a baktert.

— A főutcán levő díszes érseki pókhálós istálló, mint halljuk, a templom kijavitása után, ez is palotává alakittatik. Eljen!

▽ Meezes Esványunk uti leírásának folytatása azért maradt el, mert zsellérünket a zsidóság fenyegetni kezdé ha lapunkba dolgozik s jövőre aratóknak nem fogadja fel. Fene gyerekek azok az Istenmezei zsidók!

§. A napokban az érsek lova a patak izsapjában — mert korlátról a nemes városi előljáróság kellő időben nem gondoskodik, — tehát belefult! Szerencse a

Azonnal vette kalapját s ballagott a soroksári-utca.

A kapunál bamba pofájú nőcseléd majzolt kötényéből főtt kukoricát.

— Itt lakik özvegy Scharferné?

— Igen, ott hátul.

Kopogtatott.

— Szabad!

Kari hátán végig futott a hideg.

Egyet gondolt...

Kettőt gondolt...

Hármat gondolt...

Belépett.

A pamlogon rózsaszín ruhába öltözött fiatal nő ült; szemközt vele, széken, egy ifjú. (Mindketten nagyon föl voltak hevülve, mintha csak szerelmeskedtek volna.)

Kari nem tudott mozdulni, nem egy hangot kiadni; „arca szobor lett, lába gyökér.“

A nő egyet sikoltott, kitérta karjait s feléje futott.

— Karim!

— Uram szabadíts meg a gonosztól, — mormogá ez rémülten, — s hirtelen becsapva az ajtót vitézül megszaladt.

Sohasem látták többé egymást.

